

BUKLINGE
I
PRIJATELSTVO

str. 4

SLOVENIJA
-MOJA IN
TVOJA
DEŽELA

str. 2

KULTURA
'92

Septembra je začetek šolskega leta, obenem pa se tudi oblikujejo načrti na kulturnem področju.

12. septembra so se v Murski Soboti srečali predstavniki ZKOS-a in Zveze Slovencev na Madžarskem, da bi skupaj ocenili predlog programa sodelovanja za leta 1992.

Porabski Slovenci smo bili navajeni jesenskih gostovanj kulturnih skupin iz Slovenije. Na podlagi izkušenj (velikokrat negativnih) smo se odločili, naj ta gostovanja ostanejo tudi v prihodnje, toda v spremenjeni obliki. Prebivalci velikokrat niso razumeli knjižne slovenščine ali npr. kakšnega narečja (gorenjske itd.), zato bo konec oktobra gostovala gledališka skupina iz Murske Sobotice in seveda bodo člani skupine govorili v prekmurščini. Že naslov je obetaven: Živi kamen. Tudi za otroke bo zanimivo, saj pride tudi lutkovna skupina.

Kulturne skupine lahko nastopajo uspešno šele takrat, če pridno vadijo in če imajo dobre mentorje. Tako smo se zmenili, da bi plesalce na Gornjem Seniku še naprej vodila Valerija Žalig. Razveseljivo je, da na Gornjem Seniku nameravajo ustanoviti otroško folklorno skupino, tudi njim bo pomagala Valerija iz Beltincev.

Ali se v Porabju kaj začneja? To naj bi dokazovali tisti, ki hočejo ustanoviti dramsko skupino v začetku jeseni. Seveda bodo tudi ti ljudje potrebovali pomoč matične domovine.

Drugo leto bo kulturni program takle: Na željo Prekmurcev bo predstavitev porabskih Slovencev v Murski Soboti (predvidoma takoj na začetku leta 1992). Tudi leta 1992 bi organizirali Slovenski ples, saj ta manifestacija zmeraj privabi veliko Slovencev (lahko bi ga popestrili s kakšnim dodatnim programom!).

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 26. sept. 1991 • Leto I, št. 17 • Cena 10 forintov

SREČANJE OB TROMEJI

Posnetek: Albert Abraham

Bralno značko bi združili z izletom za najbolj uspešne učence, saj bi jih s tem tudi motivirali. Vsi vemo, da je bila podelitev bralne značke v dosednji obliki malo zgrešena. Zato si prizadevamo, da bi v prihodnje to potekalo na posameznih šolah in v bolj sproščeni obliki.

Tabori za učence bi bili postarejši. Bralni tabor je predviden na Ptuj. Novost bo, da bodo otroci nameščeni pri družinah.

Tudi leta 1992 bo tradicionalni Pevski tabor. V predlaganem programu je tudi organiziranje Porabskih dni (v sodelovanju z obmejnimi kraji Goričkimi), ki bi potekali na Gornjem Seniku in v Števanovcih. Nekaj zanimivosti: okrogla miza, razstava, kulturni, športni programi, sejem izdelkov domače obrti itd.

Slovenski dijaki na monoštrski gimnaziji so bili do zdaj zastavljeni, zato bi jih morali vključiti v redne seminarje, ki jih organizira ZKOS, npr.: seminar za gledališko dejavnost, film, video, folkloro, likovno vzgojo itd. Seminarji bi potekali 8 - 9 dni poleti v Sloveniji. Pogoj je seveda znanje slovenskega jezika. Do zdaj ni bilo nobenega iz Porabja! Zanimiv je predlog ZKOS-a o bralni kulturi, urejanju šolskih časopisov za porabske učitelje, ki bi jih lahko organizirali enkrat, dvakrat mesečno. Menim, da so ti praktični napotki dobrodošli za vsakogar.

In že spet smo pri jesenski turneji. Torej predlogi so izdelani. Od nas bo odvisno, koliko bomo mogli od ponujenega izkoristiti za ohranitev kulturnega življenja, zabave, sproščenosti, učenja; torej za pridobitev nečesa, kar nas bogati in razveseljuje.

Državne meje med Slovenijo, Madžarsko in Avstrijo, ki so bile začrtane pred 70 leti, ne bi smele ločevati ljudi ob njej, temveč jim omogočati, da bi lahko kar najtesneje sodelovali, tako da bi kulturne in duhovne vrednote posameznih narodov postale tudi mozaik v združeni Evropi. To je bilo osnovno sporočilo 3. srečanja ob tromeji, ki so ga pripravili v vasi Tauka (Toka) na avstrijski strani. Župan okraja Ženavci (Jennersdorf) Toni Brückner, ki je v imenu gostiteljev začel srečanje, je tudi poudaril, da je to nov korak za nadaljnje demokratične procese v Evropi. Za njim je povzel besedo župan mesta Monošter (Szentgotthárd) Károly Bauer in med drugim dejal, da so se na srečanju zbrali predvsem zato, da bi narodi ob meji razvijali medsebojno prijateljstvo in si vsi skupaj prizadevali za mir. Madžarska je danes bolj neodvisna kot prej, zato si lahko neodvisno izbira prijatelje. Najdaljši pozdravni nagovor zbrani množici pa je imel predsednik skupščine občine Murska Sobota Andrej Gerenčer, ki je izrazil upanje, da bo tudi Slovenija kmalu postala samostojna država, obenem pa se zahvalil za pomoč vsem tistim v Avstriji in na Madžarskem, ki so podpirali Slovenijo v dosedanjem boju za njeno suverenost. "Zavedamo se, da je svoboden samo tisti narod, ki spoštuje pravice drugih, ki z njim skupaj živijo in si skupaj delijo tudi dobro in slabo," je še poudaril.

Več sto obiskovalcev je z zanimanjem prisluhnilo tudi drugim govornikom iz vseh treh dežel, pa tudi pihalnemu orkestru iz Ženavcev, ansamblu iz Domanjševca in pevske-mu zboru iz Monoštra. Za popestritev srečanja pa so poskrbeli tudi mladi plesalci iz Čretnika (Csörötneka).

Jože Graj

KH

SLOVENIJA - MOJA IN TVOJA DEŽELA

Mlada slovenska država je stopila na pot samostojnosti 26. junija 1991, toda žal je bila že takoj naslednji dan napadena. Okupacije se je uspešno ubranila.

Ob svoji osamosvojitvi je sprejela tudi nove simbole. Njena zastava je trobojnica z belo, modro in rdečo barvo. V levem delu belega in modrega polja je grb Slovenije. Grb predstavlja ščit, v katerem je Triglav, spodaj sta dve valoviti črti, ki predstavljata morje, zgoraj pa so tri šestokrake zvezde, razporejene v geometrijsko osnovo.

Mnogi so ob nastanku mlade slovenske države zmajevali z glavo in trdili, da tako majhna država ne more obstajati. Pa to ni res. Saj je Slovenija med manjšimi državami, tako majhna pa zopet ni, kajti od nje so še manjše.

Podatki kažejo, da je od 171 držav na svetu (ni vštet nastanek novih držav v Sovjetski zvezi) kar četrtnina manjša od Slovenije. Tudi 75 % držav v svetu ima manjši dohodek kot Slovenija. V Evropi, ki ima 33 držav, pa je Slovenija nekje med 20. in 27.

mestom. Tako ima Slovenija vso možnost nadaljnega samostojnega, svobodnega razvoja.

Prav je, da omenimo, da ima Slovenija en simbol že iz davnih časov, to je staro slovansko drevo lipo. Tako je lipov list simbol Slovenije in lipa simboličen znak Slovenije. Ta simbol je ohranjen že iz davnih časov, ko so v preteklosti sredi slovenskih vasi stale košate, lepe in mogočne lippe. Pod takimi lipami so se vaščani zbirali, tam so marsikaj sklepali, tam so modrovali, se pogovarjali in prepevali slovenske pesmi. Lipa lahko doseže zelo visoko starost in upajmo, da jo bo dočakala tudi mlada slovenska država. Takih starih lip imamo na Slovenskem mnogo in so bile zasajene v glavnem ob cerkvah, lahko pa jih vidimo tudi v parkih ali drevesnicah.

To je le bežen vpogled v mojo in v tvojo deželo. Če bodo ti simboli nam vsem v srcih potem se naši mladi državi ni treba bati prihodnosti.

JK

OD
SLOVENIJE...

SEJA V
LEDAVI

Namesto v Ljubljani so se člani komisije za narodnosti slovenske skupščine tokrat sestali v Lendavi. V pogovoru o problemih, ki težijo madžarsko manjšino, so največ časa namenili novi ustavi in gospodarskemu položaju krajev na narodnostno mešanem območju.

V Sloveniji se je po nekajmesečnem premoru spet aktualizirala razprava o novi slovenski ustavi. Obe avtohtoni narodnosti v Sloveniji, madžarska in italijanska, vztrajata, da jima tudi nova ustava zagotovi vse tiste pravice, ki so bile zapisane že doslej. O posebnih pravicah zdaj govori 68. člen. Predstavniki obeh manjšin menijo, da morajo upoštevati takšno besedilo člena, kot so ga predlagali sami. Upoštevati je potrebno tudi posebnosti obeh narodnosti, recimo v šolstvu, saj je v Pomurju drugačna oblika šolanja kot na Obali. Dvojezično šolstvo ima več kot 30-letno tradicijo. Kljub nekaterim pomanjkljivostim pa se je v vseh teh letih pokazalo, da je to edina oblika, ki zagotavlja ohranjanje jezika in narodnostne identitete Madžarov, ki živijo v Sloveniji.

BOJI VSE
BLIŽJE
SLOVENIJI

V Jugoslaviji se je položaj še bolj zapletel. Vojna na Hrvaškem se je razpletnela in nič ne pomagajo različni sporazumi in mirovna prizadevanja. V Sloveniji zaenkrat novih napadov ni, toda večkrat je bil za prrt zračni prostor nad Slovenijo, pa tudi drugače je čutiti napetost, ki jo povzroča bližina vojnih spopadov. Medtem slovenski politiki, predvsem zunanji minister dr. Dimitrij Rupel, nadaljujejo z obiski v sosednjih in drugih državah ter se trudijo, da bi sogovornikom razložili nujnost priznanja neodvisnosti Slovenije in Hrvaške.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG
ELNÖKÉNEK HIVATALA

X-2401/91.

Magyarországi Szlovének Szövetsége

Szentgotthárd

Tisztelt Uraim!

Az Elnök úr megkapta levelüket, s válaszuk azért halasztódott, mert örültünk volna, ha szabadságharcuk eredményes befejezése után nyugtázhattuk volna a vételét.

"Azt, hogy a vége mi lesz, tudom, de hogy addig mi lesz, azt nem!" - mondta egy híres magyar politikus valamikor a háború után. Önök ismerik a magyar kormányzat véleményét, s csak remélhetjük, hogy most már igazán nem kell sokáig várunk a "végére". Bár, addig még mindig fájdalmasan sok minden történhet, amit nem tudunk.

Budapest, 1991. szeptember 2.

Tisztelettel:

Regéczy-Nagy László
/ Regéczy-Nagy László
főosztályvezető

Med agresijo na Slovenijo se je predsednik Zveze Slovencev na Madžarskem obrnil na predsednika Republike Madžarske s prošnjo, naj obsodi napad na Slovenijo oz. prispeva k čimprejšnjemu priznanju suverenosti Slovenije. Odgovor Urada predsednika Madžarske objavljamo v originalni obliki in prevodu.

ZVEZA SLOVENCEV NA MADŽARSKEM – MONOŠTER
Spoštovani gospodje!

Godpod predsednik je prejel vaše pismo. Z odgovorom smo odlašali v upanju, da ga boste prejeli po uspešnem koncu vašega boja za svobodo.

"To, kaj bo na koncu, vem, toda, kaj bo do takrat, tega ne vem!" je reke znani madžarski politik po koncu vojne. Poznate stališče madžarske vlade in lahko le upamo, da "na konec" ne bo treba dolgo čakati. Res pa je, da se do takrat lahko zgodi veliko bolečega, česar vnaprej ne vemo.
Budimpešta, 2. 8. 1991

PREDSTAVNIKI ZAMEJSKIH SLOVENCEV PRI PREDSEDNIKU SLOVENIJE

Pred začetkom mirovne konference v Haagu je predsednik predstva Milan Kučan povabil na pogovor predstavnike slovenske manjšine v Italiji, Avstriji in na Madžarskem. Predstavil jim je stališča slovenske delegacije na mirovni konferenci.

Med drugim je dejal, da s pogajanjmi na mirovni konferenci ni mogoče spremeniti dejstva o samostojni državnosti Slovenije. Slovenija je trdno odločena, da bo po poteku roka Brionske deklaracije uveljavila svojo polno neodvisnost.

Poudaril je, da bo ta dogodek vplival na prihodnost vsega slovenskega naroda. Republika Slovenija si bo prizadevala zagotoviti nepretrgano mednarodno pravno zaščito manjšin. Na pogovorih sta sodelovala zunanji minister dr. Dimitrij Rupel in minister za Slovence po svetu in narodnosti v Sloveniji dr. Janez Dular.

Po srečanju z zamejskimi Slovenci je predsednik Slovenije sprejel predstavnike madžarske in italijanske manjšine v Sloveniji.

OBISK PREDSTAVNIKOV URADA ZA NARODNE IN ETNIČNE MANJŠINE

"Po oblikah dela naši ustanovi sodelujeta, po vsebini pa lahko velikokrat pride do nasprotij. Kaj naj bi bila rešitev? Priti do primerne konsenza," je med drugim rekel János Wolfart, predsednik Urada za narodne in etnične manjšine pri ministrskem svetu ob obisku Zveze Slovencev v Monoštru. Predsednik omenjene institucije je s pomočjo sodelavke, višje svetovalke Janje Horvath, seznanil predstavnike Zveze Slovencev s prizadevanji in nalogami Urada. Leta bi želel, če bi prišlo do normalne izmenjave informacij med narodnostnimi organizacijami in Uradom.

O osnutku zakona o narodnostih bo vlada razpravljala oktobra, še letos pa mora priti pred madžarsko skupščino.

Veliko govora je bilo o pomembnosti narodnostnih samoupravnih organov, s čimer se ukvarja tudi zakon, ki bodo imeli pravico odločanja.

Predsednik Zveze Slovencev je gosta seznanil z dosedanjim delovanjem slovenske organizacije.

M.S.

KALENDAR (2)

SAKALAUVC I ŠTEVANOVCI - 1350

V 14. stoletju so pavri eške tak svobodni bili, ka so leko svojoga zemliškoga gospa da krali taužili.

Pet vesnic - nad njimi Sakalauvci pa Števanovci - je 1350-oga leta gorzglasilo

pred biroviyo tak zasuknili vse, ka so pavri krivi gratali. Birovija je tak osaudila, ka je pavron tarbej glavau vkraj sejčti, pa vse, ka majo, njin vkraj zeti. Na srečo do toga zato nej prišlo, ka so se zglijali nad sebov.

Žalosten je biu tiste čase žitek našoga lüstva. Niške nji nej brano. Gospaude so z njimi delali, ka so steli. Zato je našo lüstvo dosta parpovejdalo z Bogon, od njega je čakalo pomauč. Sami so si vžbrodili lejpe molitve, štere so samo doma molili, v cerkvi nej. Takša stara molitev je Molitev od mauk Jezoš. V taujoj molitvi Mali Jezoš etak vali:

"Da bi se eden takši človek najšo, da bi eto molitev vozmolo, vsakši svetek, če pa nej vsakši svetek, te pa vsakši kvaterni petek, tisti človek ali ženska, če bi telko grejov mejla, kak v maurji pejska, na zemli trave, na vejki listke, na nebi zvezde, njegovi greji do odpuščeni, neba do pred njim odprejta, pekeu de na voke zaprejt. Amen."
(Povedala je 1979-oga leta strina Ana Borovnjakina na Verici.)

svojoga gospa da opata Petera v Monoštri. Pavri so se šli s svojim žipanom Janošom k kralici taužit.

Sakaluvčaron so prej gospa udognali 29 gün-cov. V Števanovci pa tistoga ipa, da je biu gospa ud opat János, pet lüdi bujli, 18 pa ranili. Popevge pa so

ŽENSKA NA FUNKCIJI

Elizabeto Bartok so lani oktobra izvolili za županjo Dolnjega Senika. Bila je edina, ki je kandidirala za to funkcijo in je dobila več kot 60 % glasov. Kljub temu so bili nekateri mnenja, da je še premlada za to funkcijo povrh pa je še ženska. Takoj so se lotili dela. Županji pomagajo člani vaškega samoupravnega odbora. Sestava tega odbora je zelo posrečena, saj so v tem organu intelektualci, kmet, gasilec, 2 učiteljici itd. Zanimalo me je, kaj vse so v tem letu dosegli, kakšne načrte imajo v prihodnje.

"Naš proračun je zelo omejen, zato moramo denar pametno razporediti. Uspešno nam je uresničiti že več

"Veseli me, da se je v naši vasi marsikaj spremenilo", mi je povedala županja.

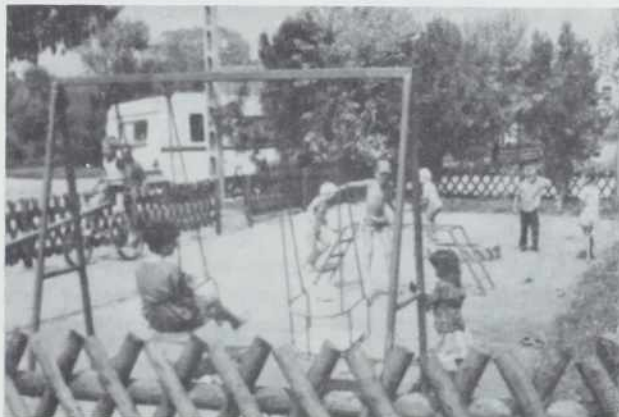
to akcijo podprla z 100.000 forinti. Radi bi, da bi imeli v svoji vasi otroški vrtec. ..."

Znano je, da na D. Seniku živijo Slovenci, Madžari, Nemci in Romi. Ti si slovenske narodnosti. Kako se da uskladiti želje in zahteve različnih narodnostnih skupin?

"Pripadniki narodnostnih skupin živijo harmonično, brez preprirov. Lani maja smo organizirali dan odprte meje, saj D. Senik meji na Avstrijo in nekoč so imeli tukaj mejni prehod. V prihodnje si bomo prizadevali, da bi znova odprli mejni prehod."

Kot vem, si predsednica komisije za narodnosti pri skupščini Železne županije. Kakšne načrte ima ta komisija?

"V tej komisiji so zastopani predstavniki narodnostnih skupin, ki živijo v Železni županiji. Jaz zastopam Slovence. Sodelujemo s komisijo za narodnosti v Prekmurju. Naša naloga je, da si prizadevamo za ohranitev in obstoj narodnostne kulture na tem območju."

Nekoč neizkoriščen prostor je danes otroško igrišče, kjer se sliši smeh.

Marija Kozar

Ljubljana

KORISTNI POGOVORI MED POLICIJSKIMA DELEGACIJAMA

Delegacija madžarskega notranjega ministrstva je imela na začetku septembra v Ljubljani dvodnevne pogovore z najvišjimi predstavniki notranjega ministrstva republike Slovenije. Delegacijo madžarskega notranjega ministrstva je vodil dr. Géza Finszter, glavni oddelkovodja.

Madžarsko delegacijo je pozdravil minister Igor Bavčar, z gosti pa so se pogovarjali mag. Pavle Čelik, poveljnik slovenske milice, in njegovi sodelavci.

Na srečanju, za katero so se dogovorili na začetku leta, so ugotavljali, da nobena država in njen policijski aparat nista sposobna sama reševati problemov brez sodelovanja z drugimi državami. Zato je, po besedah Igorja Bavčarja, sodelovanje obeh policij v obojestranskem interesu in ni

omejeno zgolj na območje, kjer se državi stikata z državno mejo. Dr. Géza Finszter se je strinjal z internacionalizacijo dobrososedskih odnosov, ki so nujni tudi na področju varnosti. Madžarska stran tudi sprejema proces osamosvajanja Slovenije, ki teče po evropskih normativih, kar je prvi pogoj za spoštovanje človeških vrednot.

Prvi dan pogovorov so precej pozornosti namenili vprašanju begunske problematike, ker tudi prek madžarskih meja tečejo ilegalne poti proti Zahodu čez slovensko ozemlje. Pogovarjali so se tudi o problemu tihotapljenja, predvsem orožja in avtomobilov iz Italije prek slovenskega ozemlja na Madžarsko in kasneje v Bosno in Hercegovino.

eR

načrtov. Med Dolnjim in Gornjim Senikom je t. i. "tanya" (zaselek), kjer živi približno 70 ljudi. Ti so se lahko odločili h kateri vasi hočejo spadati. Tam smo izvedli referendum in ljudje so zdaj prebivalci D. Senika. Želeli so da bi jim zgradili avtobusno postajališče. Pred kakšnim mesecem je prišlo do realizacije. Obnovili smo kulturni dom, kjer hočemo ustanoviti mladinski klub. Uspešno nam je organizirati nogometni klub. Tudi na najmlajše smo mislili, saj smo zgradili igrišče v središču vasi. Pri tem delu so veliko pomagali starši. Tačas se ukvarjamo z načrti za kabelsko televizijo. Ta bo stala približno 3 milijone forintov. Družine bodo morale prispevati 15.000 forintov, do zdaj se je prijavilo 75 družin. Zveza Slovencev je

Elizabeta opravlja svojo funkcijo honorarno. Po poklicu je medicinska sestra, dela pa v monoštrski umobolnici. Je mati dveh otrok. Ko sem jo na koncu vprašala, če ji je žal, daje lani kandidirala, mi je odgovorila:

"Ne, sploh mi ni žal. Veseli me, da se je v naši vasi marsikaj spremenilo in načrti so tudi obetavni."

Zdaj v vasi ni več negativnih mnenj saj je dokazala, da so tudi ženske enakovredne moškim, posebnost ko je treba delati.

KH

BUKLINGE I PRIJATELSTVO

Gnesden, da več pajdaštvo tō nej takše kak inda svejta, aj vam dojspišen, kak so števakina Mariška z Gorenjoga Sinika nesli buklina (buhteljne) svoji pajdaškinji Tučkini Ani ranč tak z Gorenjoga Sinika, ki so bili v Somboteli v vauzi (zaporu).

Strina, ge tak brodin, ka vi trnok vejte, kak je tarbej s krjon šparati.

Znan. Da sa mali būu, sa nej krūja emo. Samo sa mogo moliti krūja, nej gesti.

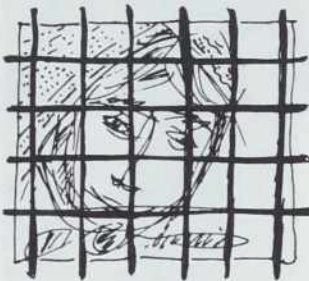
Ge sa zdaj na tau mislo, ka da ste vi na žetvi bili pa ste mogli šparati krū za svojo pajdaškinjo. Kak je tisto bilau?

Na Vassurányi paulek Sombotela smo brali v djasen repo. Novembra je bilau. Tak je mrzlo bilau, pa nan so mokre roke vse razpokale pa calau nas je zeblo tō. Te Tučkina Ana — njau je tō trnok zeblo —, una pa Supanska Ana so sa pobrale na žaleznico pa so domau odišle. Tau je bilau 41-oga leta. Ooo, na tretji den so je šandarge nazaj pargnali! Pa so te nej nazaj na marof (pristavo) prišle, liki v Somboteu v vauzo.

Kak te tau, ka so je nazaj parpelali? Mujs (obvezno) je bilau tan delati?

Mujs je bilau. Tisti uradlom (veleposestvo) je tak štren būu pa bi ovak delavce nej daubo. Parsildjeni je būu. No, te so pa te tačas mogli v vauzi sejdti, ka smo mi repo nej pobrali. . . V nadelo smo dobili birkeči pörkölt (ovčji golaž). Cuj smo takše črne buklina dobili, tak vendrak fartau (četrtr) kile. Tisti pörkölt sa nikak nej mogla gesti. Bukline bi tak rada gejlja, tiste sa pa šparala, ka sa si mislila: Ta sirauta Ana pa go tan glad mardja, vejpa don mo njej neso, raj nem gejlja! . . . Ge sa neso pa z Verice je bila edna mlada, pa je vsakša nesla vsakši en bukli. Od Vassurányi smo šli pejški v Somboteu, ka busa pa takše nikanej bilau.

Pa so vas te v vauzi nutri pistili?

Tan so samo skauz rača (rešetk) leko gučale.

Té vaše pajdaškinje so rade bilé?

Tak so rade bilé, ka so vse djaukale. Najprva so zato djaukale, ka so rade bilé, potontistoga pa so zato djaukale, ka smo furt šli pa so samé ostale.

Zdaj pa te poglednimo, kak sa tisti cajtov spominajo Ana Čerpnjak, po domanje Tučkina Ana.

Tisto je tak bilau, ka smo mogli na tri mejsece na Vassurányi pa so nan te vsikši mejsec daset pengonov dojsstavili, ka so nej vōdali. Ka te je v djasen pá (spet) tarbōlo nazaj titi pa te so vōdali. Namé so pa noge bolele, ka sa vse takše kras-tave noge daubo, pa sa ge nej mogo titi. Oča pa moja sestra Micka, uni so ojdli. Te gnauk samo vačer nakak (nekdo) kloncka (trka). Dje, što, šandarge so sa nutri obrnau! Pa Balaškin Lorenc, ki so te mali žipan bili. Ka pa te zdaj té škejo (hočejo) tū? Ja, pravijo, ka sa prej nej sto titi tanazaj na delo, zdaj te aj (naj) den z njimi! Pa sa mogo titi. Vnoči! Taprejk v Ritkovce, na Verico pa te od tistec v Sakalauvce. Pa te so nas tágnali (odpeljali) na Vassurányi, nutri in kancelaj (pisarno). Namé so oča prvo nauč nej domau pistili, vej

mo prej drugi den ūšo. Pa rejsan je tak bilau, na drugi den sa domau ūšo. Za en keden vačer pá nakak kloncka! Pá so šandarge prišli! Pa so pravili, ka prej (baje) neškemo delati, ka do nas zdaj prej v vauzo gnali. Jaj, naša mati so tak djaukali, ka vse! Ka je nikanej naredla pa te zdaj more v vauzo titi?! S takšimi bolečimi nogami. Tan v vauzi je te padar (zdravnik) prišo pa ma vračo (zdravil).

Zdaj so te dekle na Vassurányi zvedle, ka sa ge tan gé v Somboteli. Tak so djaukale! Ka tau so tō znale, ka smo na den samo gnauk (enkrat) gesti dobile. Samo podnég (opoldne). Depa mi smo z domi zato meli gesti. No pa te zdaj so prišle pajdaškinje pa so djaukale, aj zdaj prej don kaj gej. . .

Nej so nan vōpravili, kak dugo mo tan. Ge pa ena z Verice sva bile fküper v eni iži. Predjen (komandant) v Somboteli je būu iz Murske Sobote doma, pa žena tō. Una je z nami sploj (zelo) dobra bila, ka mi smo njej tan pomagali delati, okne čistiti pa vse. Pa gnauk samo meni pravi, ka vejte ka, Anuška, za vūtro te pa šli domau! Jej, pravin, pa je tau istina?! Prej, ja, samo vi na smejte vōpovedati! drugin, ka de te, prej, moj mauž navolo delo!?

Zdaj te da domau demo, vsikšoma so lapau zbaugon dali (poslovili) pa prej, kak Vogrin pravi, "viszontlátás-ra!" (na svidenje!). Ge sa pa pravo, ka vas več nigdar nešken vidati! Tū nej! Ka smo mi nika takšoga ne narejdlji pa te zdaj moremo tū bitil? . . . Dvajsti gni smo mogli tan biti, pa te smo zdaj tisti 30 pengonov, ka nan je ojdlo (pripadalo), tō nej dobili, pa smo don tak dugo mogli tan sejdti!

Francek Mukič

NAŠE PESMI (8)

Micka vū pungredi

*Micka vū pūngradi ročce beré,
fantič paj mimo gre pa njoj veli,
trgaj mi ročice, delaj mi pušliček,
te boš ti moja vsigdar.*

*Jaz paj že ročce natrgano mam,
pušlič bi delala, paj ga ne znam,
sviler bom kupila, pušlič bom delala,
pridi si po n'ga zvečer.*

*Lubi je prišo, na podaukna je stau,
lubca nej stejla odgovor dati,
čakaj ti lubica, ti boš se jaukala,
jaz bom se s tébe smejau.*

*Nej sta minaula nej mejseca dva,
lubca zanosila sineka dva,
sineka zibala, bridko se jaukala,
zdaj bi se zmislju na njo.*

(Gorenji Sinik)

—mkm—

KAKO LAHKO ŠOLA GOSPODARI?

Zdaj na začetku šolskega leta se veliko govori, sliši in bere o tem, koliko problemov je s šolami, predvsem z vzdrževanjem. Centralna denarna podpora je nezadostna. To še bolj drži za vaške šole, na katerih je malo otrok, kajti proračunski denar je odvisen od števila otrok.

Zato so se znašli samoupravni organi in tudi šole v težkem položaju in imajo vsako leto več skrbi, kako naj zagotovijo finance za uresničevanje nalog.

Demokratski procesi in samostojnost šol so povečali tudi odgovornost vodstev na šolah. Stalno je treba iskati nove denarne in druge vire, če hočemo zagotoviti dobre delovne razmere.

Možnosti za to so, treba jih je le najti in izkoristiti. Tako lahko npr. vloži vsaka šola prošnjo pri raznih fondih, ki razpisujejo natečaje. Na ta način je dobila naša šola že precej denarja za narodnostni pouk, negovanje narodnostne kulture, za knjižnico in nazadnje za športno dejavnost.

Na ta način dobljen denar nam je v veliko pomoč, toda tako se ne da rešiti vseh problemov. Ker proračun ne raste tako hitro kot inflacija, moramo rešiti nekatere naloge brez denarja. V takih primerih poiščemo starše, vaščane, naj nam pomagajo. Do zdaj so zmeraj uslišali našo prošnjo!

Da nam vsako leto, ne bi bilo treba pleskati razredov in hodnikov, smo več sten že pred nekaj leti obložili z lesenim opažem. Za druge smo poskrbeli letos. Material smo kupili lanko leto za 85 tisoč forintov. Dela bi nas stala dvakrat toliko, če bi jih opravilo kakšno podjetje. Zato smo poiskali mizarje v vasi, starše in mlade, ki so nekoč hodili na našo šolo. Našlo se jih je precej, ki so nam pomagali. Med počitnicami so dela opravili odlično in brezplačno. Velikokrat se obrnemo tudi na kovača, če je treba kaj popraviti. Veliko nam pomagajo tudi naši tehnični delavci, velikokrat tudi po delovnem času.

Staršem in vaščanom bi se radi zahvalili s tem, da navedemo njihova imena. Največ so nam pomagali: Jožef Ropoš, Štefan Gašpar, Laci Bajzek, Jožef Labric, Robert Bajzek, Ferenc Kozar, Ferenc Škaper, Jožef Bočkor, Štefan Časar, Alojz Hanžek, Štefan Bajzek z Gornjega Senika in Janez Racker z Dolnjega Senika.

Ob zahvali bi se spet rada obrnila na starše, vaščane in mlade. Zgodaj jeseni računamo na njihovo pomoč pri ureditvi novega športnega igrišča!

Erika Glanz

ŠE ENKRAT O KOLONIJAH

NEKAJ O
BRALNEM
TABORU IN
KOMARJIH

Naša skupina je po dolgem sedenju prispela do Novakove puste. Takoj po prihodu smo se spoznali z učitelji—mentorji iz Slovenije in se razgibali z Branko in komarji. Že prvo noč smo se sprli s sosedi, ker smo ponoči preganjali komarje. Naslednji dan smo se zbudili zelo opikani.

Kljub ponočnim "bojem" s komarji smo se počutili močne, zato smo se odločili za 12-kilometrsko pot do kopališča.

Da bi šli hitreje, smo šli po "poti komarjev". Komarji, komarji in komarji... Pred našimi očmi so bili sami komarji. Ko smo prišli do kopališča, smo prijatelje-komarje pustili pred vrati, kajti nismo imeli toliko denarja, da bi tudi zanje kupili vstopnice.

Brez njih smo se imeli v vodi lepo.

Amalija Šerfec,
Sakalovci

Likovna
kolonija
mladih na
Radišah

Letošnja likovna kolonija ni bila v Vuzenici ampak na Radišah v Avstriji.

Tabor se je začel 21. avgusta. Iz Madžarske smo šli trije mladi in tovariš Atila Bartakovič, ki nas je tudi peljal z avtom.

Prispeli bi morali najkasneje zvečer do šestih, toda mi smo bili tam že okrog poldneva.

Po večerji smo zvedeli, pri kateri družini bomo spali. Vsi trije smo bili pri isti.

Naslednji dan ob osmih zjutraj se je začelo delo v kulturnem domu. Dopoldne smo risali na krožnike. Po kosilu smo odpotovali v Celovec in si ogledali Minimundus. V njem so različne makete stavbarskih mojstrov.

Tretji dan smo zunaj risali. Kosilo smo imeli v dvorcu, potem smo si ogledali umetniška dela kitajskih umetnikov. Zvečer po pevskih vajah smo se vrnili h gostiteljem.

V soboto smo risali vse do 11. ure, potem smo šli na Bleščeco planino, kjer smo imeli piknik.

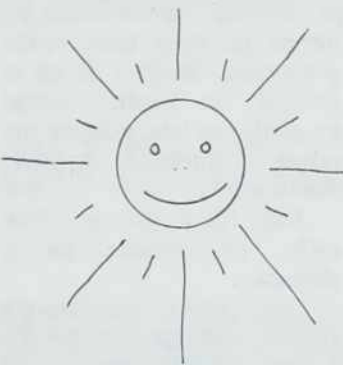
Zadnji dan v nedeljo smo šli ob devetih k maši, ob 11. pa smo kolonijo sklenili. S težkim srcem smo se poslovili od gostiteljev in vseh drugih.

V koloniji mi je bilo zelo všeč. Če bi imela možnost, bi se tudi naslednje leto rada udeležila kolonije v Trstu.

Brigita Šooš
Števanovci—Otkovci

Kaj bi
radi?

Pri uri slovenščine smo brali kratko zgodbo z naslovom Kaj bi rad? Zelo zanimive želje smo dopolnjevali:

Takšen avto, ki sam vozi!
Robot, ki vse naredi, tudi sam napiše domačo nalogo!
Hrčka, ki zna govoriti!
Kolo, ki ga ni treba goniti!

Punčko, ki bi pripovedovala pravljice!

Mir na svetu!

Monika Bakša, 5. r.,
OŠ Gornji Senik

VEŠ - VEM

NAJBOGATEJŠI
ČLOVEK

Včasih radi rečemo, da je denar sveta vladar. No, denar sicer ni vse na svetu, toda brez njega danes težko kaj uredimo. Pa je žal z denarjem bilo in je vedno tako, da ga nekateri imajo preveč, drugim pa ga vedno primanjkuje.

Si se že kdaj vprašal, kdo

damo seznam, ugotovimo, da je na drugem mestu Sam Moore Walton iz Arkanzasa z 21,1 milijarde dolarjev. Savdski kralj Fahd je tretji z 18 milijardami. Četrto mesto po bogastvu pa zasedajo Torontčani Paul, Ralph in Albert Reichmen, ki naj bi razpolagali z 12,8

milijarde dolarjev.

je najbogatejši človek na svetu? To je želel ugotoviti tudi newyorški časopis Fortune in prišel do naslednjih podatkov:

Tačas je najbogatejši človek na svetu brunejski sultan Hasan al Bolkiak, ki ima pod palcem menda kar 31 milijard dolarjev. Če pogle-

Elizabeta, angleška kraljica, pa s svojim bogastvom ni med prvimi, saj ima 10,7 milijarde dolarjev in tako zavzema 7. mesto med najbolj bogatimi na svetu.

Ko boste to prebrali, poskušajte s pomočjo učiteljev te milijarde dolarjev preračunati v forinte!

Kako sem preživela
počitnice?

Te počitnice so bile kratke. Veliko sem počivala, se igrala in pomagala pri hiši. Pomagala sem mami pometati posodo, pometati hišo in okopavati peso. Babici sem odnesla vsak večer v mlekarino mleko. Včasih sem šla z mamico v gozd po gobe. Dvakrat sem šla v Monošter nakupovat. En teden sem bila pri starejši sestrični na letovanju. Pri njih sem se počutila zelo dobro. Škoda, da je teden hitro minil. Dosti sem se igrala s sestrico, ker ni hodila v otroški vrtec. Prebrala sem veliko knjig, tudi tri obvezne. Večkrat sem vzela v roke šolske knjige in se pripravljala na novo šolsko leto.

Mislim, da so bile počitnice vsakemu otroku koristne. Spočito in pridno smo začeli novo šolsko leto.

Renata Čizmaš, 5. r.,
OŠ Gornji Senik

Hi...hi...hi...

"No, otroci, danes se bomo pogovarjali o levi. Slišali ste že, da tej zverini rečejo tudi kralj živali. Kdo ve, koga se lev boji?"
"Levinje, tršica!"

"Mami, a si kaj vesela? Že tretji krožnik pomivam!"

"No lepo! A si prva dva že obrisala?"

"Ne še! Začel sem s tretjim krožnikom!"

Začeli smo s šolskim delom

Šolsko vzgojno-izobraževalno delo se je začelo z začetkom septembra tudi na šolah s slovenskim jezikom v Porabju. Žal je pri slovenskem jeziku vedno manj učencev. Prav gotovo vpliva na število učencev pri slovenskem jeziku tudi padec števila učencev zaradi zmanjšanja rojstev v teh krajih. Delno pa je vzrok, ker starši iz Slovenske vasi in Monoštra ne čutijo potrebe po znanju maternega jezika pri svojih otrocih in jih ne prijavljajo k pouku slovenskega maternega jezika.

Letos imamo na 3 osemletkah in eni podružnični šoli skupno 199 učencev. To je v primerjavi z lanskim šolskim letom za 25 učencev ali 11,2 % manj. Triletna primerjava pa nam pokaže, da se je število učencev zmanjšalo za 79 ali 28,5 %.

V okolju osnovne šole Gornji Senik je v zadnjih letih nekoliko manj otrok in s tem je vpis manjši — vsi slovenski otroci pa obiskujejo pouk slovenskega jezika. Zadovoljivo je tudi v Števanovcih, saj se je število otrok v I. razredu nekoliko povečalo glede na število rojstev. Tako je v I. razredu letos kar 8 učencev. Povečalo se je tudi število vpisanih otrok glede na število rojstev na podružnični šoli v Sakalov-

cih, kjer je letos v prvi razred vpisanih 6 učencev. Na tej podružnični šoli je z letošnjim šolskim letom uvedeno tudi popoldansko varstvo otrok. V omenjenih šolskih okoliših so k slovenskemu pouku vpisani vsi slovenski otroci.

Kaj žalostna slika pa je na osnovni šoli II. v Monoštru. Na tej šoli pa se morajo učenci iz Slovenske vasi in Monoštra ob stopu v osnovno šolo prijavljati k slovenskemu jeziku. Toda letos so se od 16 slovenskih otrok prijavili k obisku slovenskega jezika v I. razredu le 3. Prav ta vpis k slovenskemu jeziku pa jasno kaže narodnostno zavest družin, iz katerih izhajajo neprijavljeni učenci. O tem, da je bila v šolstvu narejena nepopravljiva strokovna, morda namerna napaka, smo že govorili.

V gimnaziji v Monoštru se uči slovenski jezik tudi sorazmerno malo dijakov, saj jih obiskuje slovenski jezik le 11, kljub prizadevanjem šole za vpis.

V petih vrtcih je letos vključenih k slovenskemu vzgojnemu delu približno 96 otrok. Letos opravljajo vzgojno-izobraževalno delo pri slovenskem jeziku v vrtcih 3 vzgojiteljice in še 2, ki nadomeščata. V osnovnih šolah poučuje slovenski jezik 14 učiteljev in profesorjev ter 1 profesorica na gimnaziji. Skupno

torej 20 pedagoških delavcev.

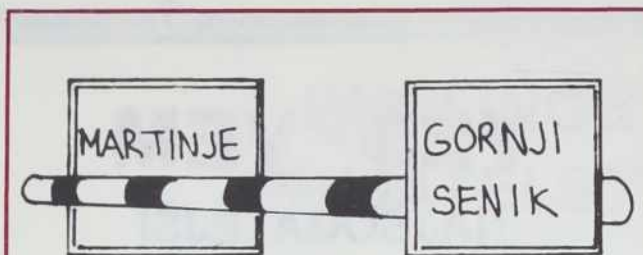
V tem šolskem letu poskusno uvajamo rabo slovenskih učbenikov in delovnih zvezkov na osnovnih šolah in gimnaziji, ki smo jih dobili iz Republike Slovenije. To bomo morali strokovno spremljati in ugotovljati možnosti rabe na teh šolah.

Prav gotovo pa bo potrebno izdelati in izdati slovar za potrebe vzgojnega dela v vrtcih. Stavili bomo nov učni načrt za slovenski jezik za osnovne šole.

Strokovno jezikovno izobraževanje pedagoških delavcev bomo sistematično nadaljevali. Poglobili in razširili bomo sodelovanje z Republiko Slovenijo. Planiramo tudi 2 raziskavi, in to epidemiološko s področja življenja, zdravja in težav učencev ter raziskavo o prepoznavanju slovenskih pojmov - besed učencev v I. razredu ob vstopu v šolo. Na gimnaziji bi radi dosegli možnost opravljanja mature iz slovenskega jezika.

Nalog je torej mnogo, vseh ne bomo naštevali. Ob uresničevanju raznih nalog je dobro in uspešno zastavljeno sodelovanje z Zvezo Slovencev na Madžarskem. S skupnimi napori bomo predvidene naloge uresničevali tudi na področju šolstva v Porabju.

JK

DEZINFORMACIJE

Iz neuradnih virov smo zvedeli, da sta konec oktobra leta 1990 predsednika Madžarske in Slovenije prestopila državno mejo pri Gornjem Seniku.

Od takrat je minilo 330 dni, mejnega prehoda pa še ni. (Je bil to ilegalni prestop?)

ČARALICA

Naš Karči je gnauk svejta v Andovca lejto za deklami. Gnauk je sploj dugo ostanu pri svojoj Micki, že po paunauči v tretjoj vōri de domau. Prejk po gauštji de, pa čuja, ka v gauštja igrajo, plešajo. Da je bola skrajek prišo, vidi, ka ženske velko gostūvanje majo.

Zgrabijo ga, plešajo z njim, piti pa djesti ma davajo. Strašno dugo se ma je že vidlo, ka tan skača pa lumpa pa vejga baug kakša greje dela. Strejni se pa se poslovi od žensk. Kumaj ga pistijo tadala, v žepke ma puno fank (krofov) nakladejo.

Naš Karči se je nikak rejšo, de domau, pa si dojeleza.

Nej dugo je zranak (jutro), mati ga bidi pa ma pravi: "Karči, de si pa

NIKA ZA SMEJ

zaplejšto? Tak vonjaš (smrdiš) kak tauri!" Karči pa kaulakvrat gleda, pa zagleda na svoj rejklin, steroga je snočkar emo. Vidi, ka so žepke puno konjskoga gnoja. Te ma na pamet pride, ka je on s čaralicami emo delo.

Po tisten je po paunauči več nej ojdo po gauštja.

I. Barber

VIKEND

Ana gléda svojo čer pa go pita:

"Ilonka, zakoj tak odeš že eden keden, kak da bi ti kokauš krū zela?"

Ilonka pa pravi:

"Zatok, ka da mi mauž na eden mejsac na vikend ūšo."

"Pa zatok trbej tak tji-selo gledati?"

Ilonka pa pravi:

"Zatok, zatok. Ovak si eštje zbrodi pa doma ostana."

... DO MADŽARSKE

DOGODKI PRI NAS

Folklorna skupina z Gornjega Senika se je 14. septembra udeležila tradicionalne Lendavske trgate. Folklorni festival v Beltincih bo 29. septembra. Na prireditve je povabljen tudi folklorna skupina s Senika.

15. septembra so se na G. Seniku pomerili nogometaši Senika in Martinja. Zmagali so Seničani z rezultatom 1 : 0. Prva tekma med dvema ekipama je bila 18. avgusta v Martinju, kjer so zmagali gostitelji z 10 : 1.

15. septembra so predstavniki gasilskega društva iz Trdkove obiskali sorodno organizacijo v Sakalovcih. S tem so vrnil obisk Sakalovčanom, ki so društvo v Trdkovi obiskali še pred vojno v Sloveniji z namenom, da bi se društvu povezali.

POMOČ MADŽAROM V SLOVENIJI

Komisija za narodnosti pri skupščini Železne županije je madžarski interesni skupnosti dodelila 100 tisoč forintov. Denar je namenjen pevskemu zboru na Hodošu za obnovo garderobe in potovanja v Kecskemet oz. za izdajo revije Muratáj.

PRVI KORAK K SODELOVANJU

15. septembra je prišlo do prijateljskega srečanja med predstavniki štaba CZ, občinskega odbora RK Murske Sobotne in predstavniki monoštrske civilne zaščite. Udeleženci so se seznanili s sestavo civilne zaščite v obeh državah. Po sestanku so si ogledali skladišče enote civilne zaščite v tovarni svile. Dogovorili so se, da se bodo v kratkem srečali v Murski Soboti, kjer se bodo pogovarjali o konkretnem sodelovanju in na podlagi tega podpisali sporazum.

V Sakalovcih so zgradili cerkev leta 1922. Materialno so veliko prispevali tisti verniki, ki so na koncu prejšnjega ali v začetku tega stoletja odšli iz rojstne vasi s trebuhom za kruhom v Ameriko ali Brazilijo.

Do takrat so se Sakalovčani udeleževali verskih obredov v farni cerkvi v Števanovcih, pred prvo vojno so pa hodili celo v Modince v Avstriji.

V teh skoraj sedemdesetih letih je bila cerkev že nekajkrat obnovljena, zadnjič približno pred petimi leti. Cerkev so znotraj obnovili leta 1987.

Letošnja obnova fasade bo stala približno 200 tisoč forintov. Denar so zbrali s prostovoljnimi prispevki in raznimi darovi.

KRITIKARSTVO - ALI KAKO NEGUJEMO NARODNOSTNO ZAVEST?

V 14. številki časopisa Porabje in po radiu Győr širi F. Mukič zlohotne vesti o nepoznavanju slovenskega knjižnega jezika pri slovenskih učiteljih v Porabju. Zato smo kot Katedra za slovenski jezik in književnost ogorčeni in hkrati zaskrbljeni zaradi širjenja takih neutemeljenih "govoric", ker avtor članka t.i. ugotovitve glede jezikovne performance porabskih govorcev ni utemeljil, ne podkrepil s konkretnimi primeri (kršilcev jezikovne norme), ampak si je kar "sposodil" primer za banalizacijo neke "jezikovne napake" pri nekem "učitelju" (sobo v nam. v sobi/-o). Ne vemo, na koga je članek mislil oz. koga je obtožil za tako grobo jezikovno kršitev. Naša katedra že več kot deset let izobražuje narodnostne učitelje in učitelje slovenskega jezika. Jezikovno predznanje naših slušateljev pred začetkom študija slovenskega jezika je različno, nekateri obvladajo narečje in nekoliko zborni jezik, drugi pa tudi tega ne, ali izhajajo s hrvaško-madžarskega govornega območja ali so celo Madžari, brez predhodnega poznavanja slovenskega jezika. Osvajanje slovenskega jezika poskušamo organizirati nivelirano in zapolniti jezikovne primanjkljaje deloma že v prvem semestru. Po končanem štiriletnem študiju (ob polletnem jezikovnem izpopolnjevanju na Pedagoški fakulteti v Mariboru) so naši slušatelji usposobljeni za poučevanje slovenskega jezika in književnosti. Niti pri jezikovnih vajah niti pri predavanjih do zdaj nismo našli na podobne jezikovne napake, kot jih navaja članek, in menimo, da kdor vsaj nekoliko obvlada porabski govor in se je učil ruščino, takih napak ne bi nikoli naredil. Toliko o ogorčenosti; zdaj pa še o naši

zaskrbljenosti. Res je, da bi bilo potrebno dvigniti jezikovni nivo v osnovni šoli in poskrbeti tudi za bolj kakovostno izobraževanje slovenskega jezika v srednji šoli, vendar pa katedra nima veliko kompetenc o nadaljnjem jezikovnem izpopolnjevanju učiteljev v Porabju ali v matični domovini. Čut za pravičen in lep jezik se privzgoji tako v šoli kot tudi v drugih govornih položajih, ki pa so vsekakor odvisni tudi od čuta pripadnosti narodnosti in od povezovanja z matičnim narodom. H. govornemu položaju spadajo tudi javna občila, tako tudi list Porabje kot tudi oddaje v slovenskem jeziku na radiu Győr. Te govorne položaje pa ima v rokah tudi gospod Mukič. Torej, kakšna je narodnostna zavest in kakšna je jezikovna zmožnost porabskih govorcev (bralcev) poslušalcev je odvisno tudi od njega. Kot slovenski izobraženec (teh pa je v Porabju tako malo) bi morda moral razmišljati tudi o tem, kakšna bo usoda te narodnostne skupnosti, kako bi ji bilo treba pomagati in spodbujati, da bi zaživela v svojem jeziku. Odkar pa izhajajo njegovi članki in vodi slovenske oddaje še ni bilo slišati od njega količjak pohvalne besede o jezikovni performanci slovenskih govorcev v Porabju, ampak največkrat le zbadljivo kritiko, pristransko, tendenciozno ugotavljanje negativnih lastnosti in nerganje. Na tak način ni mogoče spodbujati učiteljev slovenskega jezika, da naj bi se bolj zavestno pripravljali na pouk in poskrbeli za pravilno rabo knjižnega jezika. Le s skupnim prizadevanjem in sodelovanjem vsega izobraženstva (ti so v glavnem tako in tako učitelji) bi lahko razvijali narodnostno zavest, ki se prav gotovo zrcali tudi v čutu

za jezik. Prepričani smo, da večina slovenskih učiteljev v Porabju vestno in kakovostno opravlja svoje vzgojno-izobraževalno delo in z dlakocepstvom jim bomo več škodili kot koristili. Taki napadi na njihovo jezikovno znanje jih še bolj odvrčajo od potrebe po nadaljnjem izpopolnjevanju. Kritika – dobronamerna da – kritiko ne! Konstruktivna kritika gradi, ker upošteva tudi to, kar je dobro in ne glede samo na "za lase privlečene primere".

Neumestno je zviška gledati na govorce slovenskega jezika, ki se niso izobraževali v matični domovini. Konec koncev smo vsi Slovenci, ki bolj ali manj obvladamo slovenski knjižni jezik in pri tistih, ki ga manj obvladajo, poskušajmo vzpodbudno delovati, da bi tudi oni začutili potrebno po odpravljanju jezikovnih primanjkljajev. Lahko je vihteti bič nad tistimi, ki želijo dati slušateljem in učencem čimveč in omalovaževati njihovo delo pri tem pa sami nič ne storijo. Vstop na našo katedro ima vsakdo, lahko se prepriča o našem delu, lahko nam pomaga in svetuje, vendar pa se ne moremo strinjati s takim podcenjevanjem naših prizadevanj kot jih izpričuje članek. Naj si ne misli, da nas lahko postavi na zatožno klop; zagovarja se lahko kvečjemu tisti, ki (ne vemo s kakšno težnjo) spodkopuje vero v narodnostno bit, zaupanje v slovensko šolstvo v Porabju ali celo žaljivo napada slovenske učitelje in slušatelje iz Porabja.

Katedra za slovenski jezik
in književnost

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna
urednica Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter, Széll
Kálmán tér 11, p. p. 77

Cena:

posamezna številka
10 forintov oz. din,
celoletna naročnina
240 forintov oz. din

Tisk: SOLIDARNOST,
Arhitektka Novaka 4
69000 Murska Sobotna,
Slovenija

Nenaročenih rokopisov in
fotografij ne vračamo.